Mohai V. Lajos

Lassú éjszaka

Az éj koromágya megvetve, megvetve,
hideg a dunyhája, gyűrődik testemre.

Lassú az éjszaka, álomtalan erdő,
élőnek, halottnak csillaggal varrt kendő.

Jut hely benne vénnek, fiatal szamárnak,
tömör Holdkőzetnek, Holdfény-lepkeszárnynak.

Én odafeküdtem a kődunyha alá,
nem vagyok még vén se, de fiatal se má'.

Ha meg jámbor szamár; az ég adománya.
Megvetve, megvetve, az éj koromágya.